

KEEGI
OOTAB,

KEEGI
JÄLGIB...

KEEGI
KUULAB

SERAPHINA
NOVA
GLASS

Originaali tiitel:
Seraphina Nova Glass
Someone's Listening
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Eva Noon
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2020 by Seraphina Nova Glass
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01392721
ISBN 978-9949-82-715-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Mark Glassile. Alati.

PROLOOG

Kui ma ärkan, on pime ja vaikne; tunnen, kuidas kerge jääne lumi pigem hõljub kui sajab, ja ma ei suuda silmi lahti teha. Ma ei tea, kus ma olen, aga on nii vaikne, et vaikus kumiseb mul kõrvus. Mu sõrmeotsad püüavad maapinda haarata, aga tunnen enda all ainult jääd, millesse on kinni jäänud mõned kivid. Õhk on jäiselt külm, püüan teda hüüda, aga ma ei saa rääkida. Kui kaua ma olen siin olnud? Kaotan ajuti teadvuse. Kui ma järgmine kord ärkan, kuulen jää krudinat mulle appi ruttavate parameedikute saapataldade all. Ma laman keset County Road 6. Toimus kokkupõrge. Punane vilkur keerleb, pulseeriv tuli ääretus pimeduses: mul keelatakse end liigutada.

„Kus mu mees on?“ niitsun. Nad ütlevad, et ma ei tohi ka rääkida üritada. „Liam!“ Püüan teda hüüda, aga hääled tuleb vaevu üle huulte; huuled on tui-mad, peaaegu külmunud, ja hääled kostab käheda sosinana. Kuidas see juhtus?

Mõtlen peo ja selle peale, kuidas ma vihkan öösel auto juhtimist ja kuidas ma hoolikalt jälgisin, et ma liiga palju ei jooks. Jõin klaasi või kaks, säilitasin kontrolli. Liam jõi palju rohkem. Polnud tema moodi end purju juua ja ma teadsin, et see oli tema viis mulle kätte maksta. Ta oli minu peale pahane olukorra pärast, millesse olin ta pannud, ehkki ta ei öelnud seda kunagi otse välja. Tahtsin talle meele järele olla, sest kogu see kohutav olukord oli minu süü, ja mul oli sellest kahju.

Kui ma uuesti ärkan, olen haiglapalatis, juhtmete ja masinatega ühendatud. Mu valutava käe muljutud lillasse veeni on pandud tilgutinõel. Joon

hämarias palatis tillukesest plasttopsisst mahla ja EKG-aparaadi vaikne piiksumine püüab mind uuesti magama uinutada, aga ma võitlen vastu. Ma tahan vastuseid. Ma pean jätma stabiilse ja ärksa mulje. Tilguti manustab järjekordse annuse valuvaigisteid; hetkeline eufooria sunnib mind ohkama. Ma pean silmad lahti hoidma. Kuulen, kuidas politseinikud kohale jõuavad ja räägivad kellegagi, kes istub laua taga minu palati ukse juures. Nemad räägivad mulle, mis juhtus.

Üks öde ütleb mulle „kullake“ ja vahetab teemat, kui ma õnnetuse kohta küsimusi esitan. Ta vaatab vilksti politseinike poole, kui nad minuga rääkima tulevad, ütleb, et neil on ainult paar minutit aega ja et ma pean puhkama.

Uuriija John Sterling teroitab mind vaikselt: „Tere, proua.“ Ma peaaegu unustan purustatud reieluu ja oigan, kui end liiga kiiresti liigutan. Teine politseinik jääb ukse juurde, pikk, range ilmega naine, kelle juuksed on kuklas tihedasse krunni tõmmatud. Naine ütleb, et mul veab, et ma elus olen, ja et kui temperatuur oleks alla nulli langenud, ei oleks ma neid paari tundi möödunud auto peatumiseni vastu pidanud, kust hädaabinumbrile helistati. Küsin, kus Liam on, aga naine vaatab Sterlingi poole. Midagi on kohutavalt valesti.

„Miks keegi mulle ei räägi, mis temaga juhtus?“ anun. Jälgin, kuidas uurija Sterling ettevaatlikult vastust sõnastab.

„Õde räägib, et teie meelest oli mees õnnetuse hetkel koos teiega autos,“ ütleb Sterling. Kuulen tema toonis üleolekut. Ta räägib minuga nagu lapsega.

„Nad ütlesid „minu meelest“ ta oli? See ei ole... See on fakt. Me tulime peolt – raamatuesitluselt. Igaüks, igaüks võib teile öelda, et ta oli minuga. Palun. Kas ta on vigastatud?“ Vaatan esimest korda oma keha, näen kõve-raid pisteid, mis hoiavad koos mu muljutud paremat käsivart. Pistid tunduvad liiga suured, nagu oleks need meigi ja liimiga halloween'ikostüümile joonistatud. Panen silmad kinni ja võitlen iveldusega. Püüan sündmuste järjestust meenutada – püüan kokku panna, mis juhtus, ja millal.

Liam oli autos vait. Ma tean, et ta uskus mind pärast seda, kui süüdistused algasid. Teadsin, et ta usaldas mind; aga võib-olla alahindasin kahtluse-

idusid, mis olid tema mõtteis koha sisse võtnud. Püüdsin autosse istudes tema meeleolu parandada mingi naljaga neljateistdollarilise kodumaise õlle teemal; tema oli jõuetult naernud ja pea kaasreisija akna vastu toetanud.

Uurija vaatab mind ilmega, mis on pigem haletsev kui kaastundlik.

„Kas te mäletate, kui palju te eile jõite?“ küsib ta süüdistavalt.

„Mida? Te arvate...? Ei. Mina sõitsin, sest ta... Ei! Kus ta on?“ küsin ega tunne omaenda häält ära. See on katkendlik ja kähe.

„Kas te mäletate, et võtsite midagi, mis aitas teil rahuneda? Midagi, mis võis teie juhtimisvõimet vähendada?“

„Ei,“ nähoan peaaegu nuttes.

„Niisiis, te ei võtnud näiteks bensodiasepiini? Eile... mingil hetkel?“

„Ei... ma... Palun.“ Võitlen nutuga. „Ma ei...“ Ta vaatab rõhutatult minu poole ja kritseldab midagi oma totrasse märkmikku. Ma ei tea, mida öelda. Liam peab surnud olema ja nemad arvavad, et ma olen liiga nõrk, et seda uudist kuulda. Miks nad mulle neid küsimusi esitavad?

„Proua,“ ütleb uurija tõustes. Ta muudab oma tooni leebemaks. Ongi käes. Ta hakkab mulle ütleva midagi, millest ma enam iial ei taastu.

„Te olite autos üksinda, kui parameedikud kohale jõudsid,“ ütleb ta minu reaktsiooni jälgides, lootes mind tabada valelt, mida saaks hiljem minu vastu kasutada. Tema üleolev pilk ajab mu marru.

„Mida?“ Veri trummeldab mul kõrvus. Nad arvavad, et ma olen hull; see leebe toon ei ole kaastunne, millega teatatakse, et lähedane inimene on surnud – see on hoolikalt valitud keel, millega räägitakse ebastabiilse inimesega. Nad arvavad, et ma olen mingi sõltlane või joodik. Võib-olla arvavad nad, et kokkupõrke tagajärjel ei mäleta ma üksikasju, aga Liam oli seal. Vannun jumala nimel. Ta karjatas liiga hilja ja toimus kokkupõrge. See oli kurdistav ja ma nägin, kuidas ta käe minu poole sirutas, nägu õudusest moondu. Ta püüdis mind kaitsta. Ta oli seal. Ta oli minu kõrval, karjus mu nime, kui nägime veoautotulesid kõigest umbes poole meetri kaugusel meie ees – liiga hilja.

ESIMENE PEATÜKK

Nüüd

Kui pliidikell kaksteist saab, valan endale klaasi Pinot Grigiot. Sunnin end keskpäevani ootama, siis tean, et mul on veel mingi enesekontroll säilinud. Tõmban hommikumantli tihedamalt ümber ja lähen eesverandale istuma. Taevas on tume – kivihall – ja õhk jahe. Teisel pool tänavat sõidab auto sissesõiduteele. Ginny DaLuca on ilmselt midagi unustanud. Ta teeb autouukse lahti ja kõlaritest kostab kerget džässi, kui ta kiirelt majja jookseb ja uuesti välja, unustatud asi käes. Märkan tema ukse sügisest vanikut. On septembri algus, aga ta ei saa sinna midagi parata. Samasugune pronksikarva, oranž vits-test ja lehtedest pärg, mille keskel on maitsetu hernehirmutise nägu, tervitab tema külalisi, kelle hulka mina enam ei kuulu. Ma ei vaevu lehvutama nagu varem, sest ta teeb näo, et ei märka mind, või naeratab ehk kohmetult ja noogutab. Ma olin vanasti inimene, kes salamisi (väga salamisi) rõõmust paisus, kui nägi augusti lõpus koolikaupade kõrval jõulukaunistusi, aga nüüd on see ajast ette tõttamine talumatu. Pigem tahaksin, et aeg aeglasemalt käiks. Koguni tagurpidi.

Sissesõidutee otsas on kileümbrises pühapäevaleht, poolenisti eilsest vihmast tekkinud lombis. Kui palju kordi olen lubanud internetti minna ja tellimuse ainult digitaalseks muuta? See on täielik raiska-

mine. Aga Liamile meeldis paberit käes hoida. Talle meeldis tindine kiht, mille ajaleht tema kätele jättis, selle lõhn. Ta ei tahtnud pühapäeviti sülearvuti ekraani vahutada. „Just sellepärast meil suur eesveranda ongi,“ ütles tema, kui oli lubanud ajalehe paberikonteinerisse panna. Rüüpan oma jooki ja soovin, et oleksin punast veini võtnud – see sobiks ilmaga paremini –, ja mõtlen, kui palju ajalehti peaks teetsa kuhjuma, enne kui naabrid tuleksid vaatama, ega ma surnud ole.

Vaikne vihmsabin algab uuesti. Pattersonid loobuvad oma suhkruvahtra lehtede riisumisest, sel aastal on puu lehed varakult maha visanud. Nad naeravad oma pingutuse üle pilvist pühapäeva aias veeta ja löödud õlakehitusega paneb Al Patterson käe ümber naise õlgade, naine varjab kätega pead ja nad kiirustavad majja. Kuidas ma igatsen Liami kätt oma seljal, ilma mingi põhjusega. Kui ta siin oleks, teeks ta märkuse selle kohta, kui ebaloogiline see on, et nad riisuvad lehti enne, kui puu on täiesti raagus. Sügise lõpu ja esimese lume vahele jääb väike paus, tema tajus alati neid päevi, nagu mõni teine tunneb lähenevat vihma kontides, ja ajastas lehtede riisumise täiuslikult.

Päästan ajalehe rentslist ligunemast. See on vihmaveest raske, aga viin lehe sisse ja laotan ikka köögilauale. Tunnen kergendust, kui mu oma nägu mulle vastu ei vaata; võib-olla on piisavalt aega mööda läinud ja nad on liikunud järgmise elu juurde, mida hävitada oletuste ja avaldustega „väidetava“ osaluse kohta. Mu arvutiekraanile tekib jutumull. See on Ellie ja ehkki tal on head kavatsused, hakkab õelik hoolitsus, mida ta püüab igapäevase kontrollimisega edastada, tüütuks muutuma. Sama vestluse ümber võib ainult loetud arv kordi kuhugi jõudmata keerutada. Ta tunneb mulle kaasa. Ma tean seda. Ta tahab kindel olla, et ma söön. Ta julgustab mind tööd tegema.

Tema kavatsused on parimad, aga pean enne minema üle viinale laimimahlaga, kui suudan täna selle vana jutuajamisega rinda pista. Ma ei tee väljagi jutumullist, mis tahab teada, kuidas ilm on, ja püüan natuke tööd teha.